

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. III – УЗ – 1/2015
Дана, 28.09.2015. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Основни суд у Новом Саду, судија Весна Душић, у правној ствари *тужиље* [REDACTED] из [REDACTED] Ул. [REDACTED] бр. [REDACTED], коју заступа [REDACTED] адвокат из Новог Сада, против *туженог* [REDACTED] Градска управа за инспекцијске послове, Нови Сад, Ул. Димитрија Туцовића бр. 3, кога заступа Градски јавни правобранилац, *ради: оцене законитости о привременом упућивању на рад*, након одржане главне расправе, закључене дана 28. септембра 2015. године, у присуству пуномоћника тужиље и заступника тужене, донео је, а дана 02. октобра 2015. године јавно објавио следећу

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ тужбени захтев.

ПОНИШТАВА СЕ, као незаконито, решење туженог број: XIV-112-1/2014-353-2 од 24.06.2015. године, којим је одбијен приговор тужиље изјављен против решења туженог број: XIV -112-1/2014-353-1 од 09.06.2015. године, а којим је тужиља привремено упућена на рад у Градску управу за опште послове Града Новог Сада.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљу врати на њено радно место – Надзорника у области комуналне инспекције – Одсек Комуналне хигијене, Група за контролу и заштиту јавних зелених површина.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пресуђења, под претњом принудног извршења.

Образложење

Дана 14.07.2015. године тужиља је, путем пуномоћника из реда адвоката, поднела тужбу, против туженог, а ради оцене законитости решења којим је привремено упућена на рад. У тужби је навела да је запослена у Градској управи за инспекцијске послове на радном месту Надзорника у области комуналне инспекције – Одсек Комуналне хигијене, Група за контролу и заштиту јавних зелених површина од 01.11.2014. године, с тим што у Градској управи за инспекцијске послове ради преко 20

година. Потом, да је почетком 2015. године, интерно почела да у Управи указује на неправилности у поступању са предметима који се односе на поступке против лица која непрописно паркирају возила на зеленим површинама, и то како начелнику праве, тако и другим запосленима на руководећим положајима. Након што је почела да указује на неправилности на раду, а које се састоје у неправилном поступању са предметима кршења прописа из области паркирања на зеленим површинама, наводи да је почело њено шиканирање, које се огледа у престанку комуникације начелника управе и других руководиоца са њом, као и њено вишеструко узастопно премештање и распоређивање на друго радно место, на којима неће моћи више да ради на предметима у којима указује на неправилности, што истовремено, по наводима тужиље, представља штетну радњу према њој, као запосленој-узбуњивачу из чл. 21. ст. 1. тач. 13. Закона о заштити узбуњивача. Дана 09.06.2015. године тужена је донела решење којим је тужиљу распоредила привремено у Градску управу за опште послове, при чему се у самом решењу не дају никакви разлози за премештај, а против ког решења је уложила приговор, који је одбијен оспореним решењем од 24.06.2015. године. Указала је и на налог за рад од 08.04.2015. године, којим се она обавезује да поред свог посла врши и испомоћ комуналним инспекторима у Одсеку трговине ван продајног објекта, а суштински распоређује у тај Одсек, где и физички борави током дејства тог налога за рад, а у том Одсеку међутим нема радног места надзорника, које она обавља, па у том периоду фактички седи у том Одсеку, при чему не добија никакве задатке, јер и не може вршити контролу на терену с обзиром да она није инспектор, а да је при том потпуно искључена од послова свог радног места. Оспорени премештај у другу управу, правфа се, и то тек у другостепеном решењу по приговору и то тиме да постоји повећан обим посла у Управи за опште послове, али остаје сасвим нејасно у чему се конкретно састоји повећан обим посла, нити да ли је дошло до измене систематизације, промене броја извршилаца, како у Управи из које је упућена, тако и у Управи у коју је упућена; нејасно је да ли је тада дошло до смањења обима посла у Управи за инспекцијске послове и у чему се то смањење састоји, и који је критеријум био одлучан да се запослена искључи из послова које је до тад обављала, између свих других запослених у Управи. Тужени тачо цитира прописе у оспореном решењу, али то не значи да се таква прерасподела може извршити без стварног разлога и образложења које би имало одговарајући садржај и опис таквих разлога, које образложење би било и интерсубјективно проверљиво. Такође, навела је и да је поднела тужбу за заштиту према Закону о заштити узбуњивања, те у том смислу указује да оспорено решење представља штетну радњу у смислу чл. 27. Закона о заштити узбуњивача, у смислу да је донето са циљем да се тужиља онемогући да учествује у раду на предметима у вези којих врши узбуњивање, па је тиме оспорено решење незаконито, јер је супротно посебном пропису – Закону о заштити узбуњивача. У тужби је поставила тужбени захтев, о ком је у целости одлучено изреком ове пресуде.

Тужени је у одговору на тужбу тужена је истакла да је тужба у целости неоснована, те предложио да суд тужбени захтев одбије. Наиме, наведено је да су решења туженог од 09.06.2015. године и оспорено решење од 24.06.2015. године донета у свему у складу са чл. 16. Закона о радним односима у државним органима и чл. 57. (у вези са чл. 37. ст. 2.) Одлуке о Градским управама Града Новог Сада, а на основу којих за распоређивање запосленог није потребна сагласност запосленог ако се о томе споразумеју старешине органа, те се наведене одредбе управо и односе на запосленог на неодређено време (јер се радници на одређено време примају у радни однос због повећаног обима посла и тим у вези не морају се премештати на друге послове, нити у друге управе). Потом, наведено је и да је налог за рад регулисан Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији Градске управе за инспекцијске послове у

делу „опис послова“ и односи се на све запослене, те у том случају запослени је дужан да обавља и друге послове по налогу шефа Одсека и начелника Градске управе за инспекцијске послове. Надаље, као неосноване и беспредметне сматра наводе тужиле о распоређивању у другу управу јер је у више наврата указивала на незаконитости у раду и кршењу прописа, јер иста није учинила вероватним да је наводни штетни догађај (доношењем решења за распоређивање у другу управу) наступило после узбуњивања, нити је доказала саму чињеницу узбуњивања. Сматра да је доказ о томе и решење П-уз-1/2014 од 20.07.2015. године које је донео Виши суд у Новом Саду, а којим је одбијен предлог тужиле за одређивање привремене мере у поступку ради заштите у вези узбуњивања. Јер, поступак узбуњивања започиње достављањем информације послодавцу, што је у конкретном случају Град Нови Сад, а поступак спољњег узбуњивања достављањем информације овлашћеном органу, а то је орган Републике Србије, територијалне аутономије или јединице локалне самоуправе. С тим у вези, тужени је истакао да сматра да су решења о распоређивању тужиле у другу управу донета у складу са Законом и општим актом и да нису последица било каквог шиканирања од стране послодавца, због наводно извршеног узбуњивања. Тужени је сматрао и да сви наводи тужиле који се односе на наводно извршено узбуњивање послодавца и на основу тога настале „штетне радње“ у виду премештаја у другу управу нису предмет одлучивања у поступку оцене законитости решења, поготово због чињенице да је тужила поднела тужбу Вишем суду у Новом Саду дана 20.07.2015. године, која је заведена под посл. бр. П-уз-1/2015, са захтевом за заштиту од узбуњивања. Па ико се та тужба не одбије, сматра да се наведени поступак треба објединити са поступком за оцену законитости.

Суд је спровео доказни поступак читањем решења туженог број: XIV-112/2014-406 од 30.10.2014. године, Службена белешка о обавештењу примљеном од грађана сачињена у ПУ у Новом Саду, Одељење криминалистичке полиције, Група за сузбијање привредног криминалитета у области економских односа са иностранством, банкарстава и других финансијских организација 03012 32/03 – Број: „ОИ“ 60/15 од 05.06.2015. године, Службена белешка број: XIV-335-2/2014-4025 од 03.02.2015. године, број: XIV-335-2/2014-8 од 13.01.2015. године, Налог за рад број: XIV-021-1/2015-80-5 од 08.04.2015. године, Споразум о упућивању запосленог број: XV-112-01/2015-353 од 09.06.2015. године, решење в.д. начелника Градске управе за инспекцијске послове Града Новог Сада број: XIV-112-1/2014-353-1 од 09.06.2015. године, приговор тужиле број: XIV-335-сл/2015 од 15.06.2015. године, решење в.д. начелника Градске управе за инспекцијске послове Града Новог Сада број: XIV-112-1/2014-353-2 од 24.06.2015. године, решење Вишег суда у Новом Саду, посл. бр. П-уз-1/2015 од 30.06.2015. године, па је на основу овако спроведеног поступка, утврђено следеће *чињенично стање*:

Тужила [REDACTED] је запослена у Градској управи за инспекцијске послове, а од 01.11.2014. године распоређана на радно место надзорника у Области комуналне инспекције – Одсек комуналне хигијене, Група за контролу и заштиту јавних зелених површина, због потреба службе, уз утврђено звање вишег референта, те утврђеним коефицијентом за обрачуна и исплату плате од 8,85.

В.д. начелник Градске управе за инспекцијске послове је Налогом за рад од 08.04.2015. године наложио тужилци, распоређеној на пословима надзорника у Области комуналне инспекције – Одсек комуналне хигијене – Група за контролу и заштиту јавних зелених површина, да почев од 09.04.2015. године, поред наведених послова, врши и помоћним комуналним инспекторима у Одсеку трговине ван продајног објекта,

као и da obavlja druge poslove po nalogu šefa Odseka, glavnog komunalnog inspektora i načelnika Gradske uprave, s obzirom da postoji povećan obim posla i potreba obavljanja navedenih poslova.

Tužilja je dana 05.06.2015. godine pristupila u PU u Novom Sadu, u Odeљење kriminalističke policije, Grupu za suzbijanje privrednog kriminaliteta u oblasti ekonomskih odnosa sa inostranstvom, bankarstvom i drugih finansijskih organizacija, te dala obavještenja o злоупотребama u gradskoj inspekciji, a o čemu je sачињена Službena белешка број „ОИ“ 60/15.

Dana 09.06.2015. godine в.д. заменик начелника Gradske uprave за опште послове Grada Novog Sada и в.д. начелник Gradske uprave за инспекцијске послове Grada Novog Sada закључили су Споразум о упућивању запосленог, којим су се сагласили да се, због повећаног обима посла у Gradској управи за опште послове Grada Novog Sada, тужилја привремено упути на рад у Gradску управу за опште послове Grada Novog Sada, и то почев од 10.06.2015. године па док траје потреба за њеним радним ангажовањем, а најдуже до годину дана, односно до 09.06.2016. године, те да у Gradској управи за опште послове Grada Novog Sada обавља послове *извршиоца за послове месне заједнице у граду*, при чему ће за време рада у овој управи остваривати сва права, обавезе и одговорности из радног односа у Gradској управи за инспекцијске послове Grada Novog Sada, где је стално распоређена на неодређено време, при чему је Gradska управа за опште послове Grada Novog Sada обавезна да Gradској управи за инспекцијске послове Grada Novog Sada доставља месечне извештаје о присуству на раду.

Istог дана, 09.06.2015. године в.д. начелник Gradske uprave за инспекцијске послове Grada Novog Sada донео је решење број: XIV-112-1/2014-353-1 којим је тужилја привремено упућена на рад у Gradску управу за опште послове, *због повећаног обима посла у овој управи*, и то почев од 10.06.2015. године па док трају разлози за привремено упућивање, а најдуже годину дана, односно до 09.06.2015. године, при чему ће за време рада у Gradској управи за опште послове, сва права из радног односа остваривати у Gradској управи за инспекцијске послове.

У образложењу овог решења, поред осталог, уз понављање да се тужилја привремено упућује на рад у Gradску управу за опште послове, због повећаног обима посла у овој управи, цитиране су одредбе чл. 57. ст. 1. и чл. 37. ст. 2. Одлуке о градским управама, те констатовано да ће овде тужилја, с обзиром на чињеницу да упућивање има привремен карактер, за све време рада у Gradској управи за опште послове, сва права из радног односа остваривати у органу у коме је запослена и по истеку рока или престанка потребе за радом пре истека рока на који је упућена, има право да се врати на рад у Gradску управу за инспекцијске послове Grada Novog Sada.

Против наведеног решења тужилја је благовремено изјавила приговор дана 15.06.2015. године, а у ком је истакла да је в.д. начелник Gradske uprave за инспекцијске послове у складу са законским прописима требао да затражи њену сагласност за привремено упућивање на рад у други орган до годину дана, а није, затим, да је у последњих осам месеци трећи пут прераспоредује на различите послове, тобоже „због потребе службе“, као и да дискреционо право начелника да тако нешто налаже има своје границе, а да се овим упућивањем та граница прешла, јер ће се тешко објаснити било коме да се без ње, радника са средњом стручном спремом, не може ни у инспекцији ни у Управи за опште послове. Затим, да ако би пак в.д. начелник нашао неког „послушника“ кога би би у то његово чињење успео да убеди да је то било

неопходно, значило би да је целокупна Управа Града Новог Сада у колапсном стању. Када се узме у обзир да ју је в.д. начелник дана 08.04.2015. године налогом за рад прерасподелио да обавља послове у Одсеку трговине ван продајног објекта без наведеног правног основа и без права на жалбу (изостала поука о правном леку), иако важећом систематизацијом није предвиђено место надзорника у том Одсеку, јасно је да је в.д. начелник само у том случају извршио грубо кршење њених законом и Уставом зајемчених права (био дужан да донесе решење о прераспоређивању са правом жалбе, обзиром да се није радило о „ад хок“ пословима, већ о трајним пословима у континуитету који трају више од два месеца). Указала је да она није радник на одређено време па да се због повећаног обима посла шта по служби, а сада и ван службе до бесконачности, обзиром да у служби има велики број радника са средњом стручном спремом на одређено време, који се много лакше могу премештати по потреби службе и због повећаног обима посла, јер су они због тога и доведених у службу. Такође, навела је и да у случају да се њен приговор не уважи да ће остварити сваковрсну судску и другу заштиту и то под паском целокупне српске јавности и невладиних организација, јер је очигледно из свега што наведео да се према њој врши класичан мобинг због тога што је сведок незаконитих поступања у служби, и што је в.д. начелнику лично у присуство његовог заменика [REDACTED] и помоћника [REDACTED], дипл. правника, и намерна је да се брани до краја.

Оспореним решењем број: број: XIV-112-1/2014-353-2 од 24.06.2015. године, в.д. начелник Градске управе за инспекцијске послове је одбио приговор тужиље изјављен против решења туженог број: XIV -112-1/2014-353-1 од 09.06.2015. године, а којим је тужиља привремено упућена на рад у Градску управу за опште послове Града Новог Сада.

У образложењу оспореног решења наведено је да је неоснован и неодржив навод да је в.д. начелник Градске управе за инспекцијске послове за привремено упућивање требало да затражи сагласност подносиоца приговора, с обзиром да се на права, обавезе и одговорности из радних односа запослених у јединици локалне самоуправе сходно примењује Закон о радним односима у државним органима, а одредбом чл. 16. ст. 1. овог закона је прописано да запослени у државном органу може бити упућен у други државни орган без његове сагласности због повећаног обима послова, ако се о томе споразумеју функционери који руководе тим органом, а ст. 2. истог члана да запослени из ст. 1. овог члана може бити упућен за време док трају разлози за упућивање, а најдуже годину дана. Такође, наведено је да су Одлуком о градским управама Града Новог Сада регулисани положај, права, дужности и одговорности запослених у градским управама, посебним организацијама и службама, те одредбом чл. 57. ст. 1. наведене одлуке прописано да запослени у Градској управи, посебној организацији и служби може бити упућен на рад у другу градску управу, посебну организацију или службу без његове сагласности због повећаног обима послова, ако се о томе споразумеју старешине које њима руководе, а ст. 2. истог члана да запослени из ст. 1. овог члана може бити упућен у другу градску управу, посебну организацију и службу за време док трају разлози за упућивање, а најдуже годину дана, те да је сходно наведеном, а у складу са својим овлашћењима, в.д. начелник Градске управе за инспекцијске послове упутио овде тужиљу на рад у Градску управу за опште послове због повећаног обима посла у овој управи, од 10.06.2015. године па док трају разлози за привремено упућивање, а најдуже до годину дана, односно до 09.06.2015. године. Потом да је, имајући у виду све наведено, очигледно да је в.д. начелника Градске управе за инспекцијске послове поступао у складу са прописима што указује да је оспорено решење основано и законито, да нема повреде прописа на штету подносиоца

риговора, те је уложени приговор неоснован и као такав одбије, на решење о привременом упућивању потврђено, уз констатацију да је ово решење коначно.

Тужила је дана 29.06.2015. године поднела тужбу Вишем суду у Новом Саду, која је заведена под посл. бр. П.уз-1/2015, а ради заштите у вези са узбуњивањем.

Напред изложено чињенично стање суд је утврдио након савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка.

Суд је чињенично стање утврдио на основу прочитане писане документације, која је прикључена списима, а из које је читањем утврђена садржина исте, и која је у потпуности прихваћена, посебно имајући у виду да иста није ни била спорна међу парничним странкама.

При наведеном, тужила је у тужби предложила, осим читања приложне писмене документације, и да суд изведе доказ њеним саслушањем, а на околност да је, због тога што је указивала на неправилности у раду, а које се састоје у неправилном поступању у предметима кршења прописа из области паркирања на зеленим површинама, најпре престала комуникација начелника управе и других руководилаца са њом, а потом и вишеструко узастопно распоређивање на друга радна места, а на којима неће моћи да ради на предметима у којима указује на неправилности, те да је привремено упућена у други орган како би била онемогућена да учествује у раду на предметима у вези којих врши узбуњивање, а због чега сматра да је оспорено решење представља штетну радњу предузету према њој, као запосленој узбуњивачу у смислу одредбе чл. 27. Закона о заштити узбуњивача.

Међутим, на првом рочишту за главну расправу, одржаном дана 28.09.2015. године, пуномоћник тужиле је повукао овај доказни предлог за саслушање тужиле, у својству парничне странке, а из разлога што тужила сматра да су оспорена решења незаконита само и због тога што иста не садрже образложење разлога за привремено упућивање тужиле на рад у Градску управу за опште послове Града Новог Сада, а потом на питање суда, пуномоћник тужиле се изјаснио да тужила примарно заснива свој став о незаконитости оспореног решења на изостанку објективних образложења у истима, тј. конкретизацију разлога због који је тужила привремено упућена на рад у други орган, независно од тога да ли постоји штетна радња у вези са узбуњивањем или не. Са друге стране, заступник тужене није имао доказних предлога, те је стога на првом рочишту за главну расправу, а након што су изведени докази читањем писмене документације прикључене списима предмета, закључена главна расправа.

Полазећи од напред изложеног чињеничног стања, те дате оцене предложених и изведених доказа, овај суд налази да је *тужбени захтев основан.*

Закон о заштити узбуњивача је објављен дана 26.11.2014. године у Службеном гласнику Републике Србије број 128/2014, ступио је на снагу 04.12.2014. године, а сагласно одредби 40. истог, примењује се почев од 05.06.2015. године.

Сходно чл. 2. наведеног закона „узбуњивач“ је физичко лице које изврши узбуњивање у вези са својим радним ангажовањем, поступком запошљавања, коришћењем услуга државних и других органа, носилаца јавних овлашћења или јавних служби, пословном сарадњом и правом власништва на привредном друштву (тач 2)):

„*послодавац*“ је орган Републике Србије, територијалне аутономије или јединице локалне самоуправе, носилац јавних овлашћења или јавна служба, правно лице или предузетник који радно ангажује једно или више лица (тач 3)); „*овлашћени орган*“ је орган Републике Србије, територијалне аутономије или јединице локалне самоуправе, носилац јавних овлашћења надлежног да поступа по информацији којом се врши узбуњивање, у складу са законом (тач. 6)); „*штетна радња*“ је свако чињење или нечињење у вези са узбуњивањем којим с узбуњивачу или лицу које има право на заштиту као узбуњивач угрожава или повређује право, односно којим се та лица стављају у неповољнији положај (тач. 7)).

Право на заштиту има узбуњивач, у складу са овим законом, ако су испуњени кумулативни услови, прописани чл. 5. овог закона, и то, ако: 1) изврши узбуњивање код послодавца, овлашћеног органа или јавности на начин прописан законом; 2) открије информацију из чл. 2. тач. 1) овог закона у року од једне године од дана сазнања за извршену радњу због које врши узбуњивање, а најкасније у року од десет година од дана извршења те радње; 3) би у тренутку узбуњивања, на основу расположивих података, у истинитост информације, поверовало лице са просечним знањем и искуством као и узбуњивач.

Узбуњивање може бити, сагласно одредби чл. 12. овог закона, унутрашње, спољашње или узбуњивање јавности.

Унутрашње узбуњивање је откривање информација послодавцу.

Спољашње узбуњивање је откривање информације овлашћеном органу.

Узбуњивање јавности је откривање информације средствима јавног информисања, путем интернета, на јавним скуповима или на други начин којим се обавештење може учинити доступним јавности.

Информација, сагласно одредби чл. 13. овог закона, садржи податке о кршењу прописа, кршењу људских права, вршењу јавног овлашћења противно сврси због које је поверено, опасности по живот, јавно здравље, безбедност, животну средину, као и податке о узбуњивачу.

Послодавац и овлашћени орган дужни су да поступају и по анонимним обавештењима у вези са информацијом, у оквиру својих овлашћења.

Поступак унутрашњег узбуњивања започиње достављањем информације послодавцу, сагласно одредби чл. 15. ст. 1. овог закона.

Поступак спољашњег узбуњивања започиње достављањем информације овлашћеном органу, сагласно одредби чл. 16. ст. 1. овог закона.

Одредбом чл. 21. овог закона прописано је да послодавац не сме чињењем или нечињењем да стави узбуњивача у неповољнији положај у вези са узбуњивањем, а нарочито ако се неповољнији положај односи, те поред осталог и на: 12) распоређивање или премештај на друго радно место.

Одредбом чл. 23. овог закона регулисана је *судска заштита узбуњивача*.

Узбуњивач према коме је предузета штетна радња у вези са узбуњивањем има право на судску заштиту.

Судска заштита се остварује подношењем тужбе за заштиту у вези са узбуњивањем надлежном суду, у року од шест месеци од дана сазнања за предузету штетну радњу, односно три године од дана када је штетна радња предузета.

У поступку судске заштите надлежан је **виши суд** према месту предузимања штетне радње или према месту пребивалишта тужноца.

Одредбом чл. 26. овог закона прописана је садржина тужбе за заштиту у вези са узбуњивање: 1) утврђење да је према узбуњивачу предузета штетна радња; 2) забрана вршења и понављања штетне радње; 3) уклањање последица штетне радње; 4) накнада материјалне и нематеријалне штете; 5) објављивање пресуде донете по тужби поднетој из разлога предвиђених у тач. 1) до 4) овог става у средствима јавног информисања, о трошку туженог.

Тужбом из става 1. овог члана не може се побијати законитост појединачног акта послодавца којим је решавано о правима, обавезама и одговорностима запосленог по основу рада.

Права узбуњивања у посебним поступцима регулисана су одредбом чл. 27. овог закона.

У тужби за оцену законитости појединачног акта послодавца којим је решавано о правима, обавезама и одговорности узбуњивања по основу рада, по посебним прописима, узбуњивач може истаћи навод да појединачни акт послодавца представља штетну радњу у вези са узбуњивањем.

Навод из става 1. овог члана може се истаћи у тужби или на припремном рочишту, а после тога само ако подносилац навода учини вероватним да без своје кривице није могао да раније изнесе тај навод.

У посебном поступку суд оцењује основаност навода да појединачни акт послодавца представља штетну радњу у вези са узбуњивањем, у складу са овим законом.

Ако је у току поступка тужилац учинио вероватним даје према њему предузета штетна радња у вези са узбуњивањем, на туженом је терет доказивања да штетна радња није у узрочној вези са узбуњивањем, сагласно одредби чл. 29. овог закона (*терет доказивања*).

Након нормативног приказа релевантних одредаба Закона о заштити узбуњивача, а полазећи од утврђеног чињеничног стања, произлази да тужила није пружила доказ у овом поступку да је извршила унутрашње узбуњивање достављањем информације послодавцу, тј. овде туженом. Међутим, обраћањем и давањем обавештења дана 05.06.2015. године ПУ у Новом Саду, Одељењу криминалистичке полиције, Групи за сузбијање привредног криминалитета у области економских односа са иностранством, банкарством и других финансијских организација, о злоупотребама у градској инспекцији, а о чему је сачињена и Службена белешка број „ОИ“ 60/15 тужила је, по налажењу овог суда, открила информације овлашћеном органу, сагласно одредби чл. 12. ст. 3. наведеног закона, односно тиме започела поступак спољашњег узбуњивања, јер је, сагласно одредби чл. 2. ст. 1. тач. 6), ПУ у Новом Саду Одељење криминалистичке полиције, Група за сузбијање привредног криминалитета у области економских односа са иностранством, банкарством и других финансијских организација, о злоупотребама у градској инспекцији, „овлашћени орган“, те се супротни наводи туженог нису могли прихватити.

Надаље, како је тужила 05.06.2015. године започела поступак спољашњег узбуњивања, а у вези кршења прописа и због вршења јавног овлашћења од стране руководиоца органа у ком је запослена и других лица, која су јој надређена у органу у ком је запослена, тужила у овом поступку није учинила вероватним да је привременим

упућивањем на рад у други орган, тј. из Градске управе за инспекцијске послове у Градску управу за опште послове почев од 10.06.2015. године, оспореним решењем, према њој предузета штетна радња, а која је у вези са започетим поступком спољашњег узбуњивања, због чега је овај навод тужиље изнет у тужби неоснован.

При наведеном, неосновано је тужени у одговору на тужбу тврдио да се поступак за заштиту у вези са узбуњивањем, који је тужиља покренула дана 29.06.2015. године пред Вишим судом у Новом Саду требало спојити са овом парницом. Ово стога што у посебном поступку суд оцењује основаност навода да појединачни акт послодавца, којим је одлучивано о правима, обавезама и одговорностима запосленог представља штетну радњу у вези са узбуњивањем, у складу са овим законом, а испитујући законитост тог појединачног акта, и то у складу са одредбом чл. 27. Закона о заштити узбуњивача, док је ставом чл. 26 истог закона изричито прописано да се тужбом за заштиту у вези са узбуњивањем не може побијати законитост појединачног акта послодавца којим је решавано о правима, обавезама и одговорностима запосленог по основу рада.

Међутим, овај суд је испитао оспорено решења туженог број: број: XIV-112-1/2014-353-2 од 24.06.2015. године, којим је одбијен приговор тужиље изјављен против решења туженог број: XIV -112-1/2014-353-1 од 09.06.2015. године, а којим је тужиља привремено упућена на рад у Градску управу за опште послове Града Новог Сада и са аспекта законитости разлога за доношење истог.

Наиме, одредбом чл. 189. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/2005, 81/2005, 83/2005, 64/2007, 67/2007, 116/2008, 104/2009 и 99/2014) одредбе Закона о радним односима у државним органима настављају да е сходно примењују на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења посебног закона.

Законом о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, бр. 48/91, 66/91 и 29/2002) одредбом чл. 16. прописано је да запослени у државном органу може бити упућен у други државни орган без његове сагласности због повећаног обима послова, ако се о томе споразумеју функционери који руководе тим органима, при чему запослени може бити упућен за време док трају разлози за упућивања, а најдуже годину дана и за то време остварује права, обавезе и одговорности из радног односа у органу из кога је упућен.

На идентичан начин, могућност упућивања у другу градску управу, регулисан је одредбом чл. 57. Одлуке о градским управама Града Новог Сада („Службени лист Града Новог Сада“, бр. 52/2008, 55/2009, 11/2010, 39/2010 и 69/2013), а сходно одредби чл. 59. исте.

Полазећи од напред цитираних релевантних одредаба, нису се могли прихватити наводи тужиље да, без њене сагласности, није могла бити упућена у другу градску управу.

Наиме, утврђено је да су дана 09.06.2015. године в.д. заменик начелника Градске управе за опште послове Града Новог Сада и в.д. начелник Градске управе за инспекцијске послове Града Новог Сада закључили Споразум о упућивању запосленог, којим су се сагласили да се, због повећаног обима посла у Градској управи за опште послове Града Новог Сада, тужиља привремено упути на рад у Градску управу за

опште послове Града Новог Сада, и то почев од 10.06.2015. године па док траје потреба за њеним радним ангажовањем, а најдуже до годину дана, односно до 09.06.2016. године, те да у Градској управи за опште послове Града Новог Сада обавља послове *извршиоца за послове месне заједнице у граду*, при чему ће за време рада у овој управи остваривати сва права, обавезе и одговорности из радног односа у Градској управи за инспекцијске послове Града Новог Сада, где је стално распоређена на неодређено време, при чему је Градска управа за опште послове Града Новог Сада обавезна да Градској управи за инспекцијске послове Града Новог Сада доставља месечне извештаје о присуству на раду. Истог дана, тј. дана 09.06.2015. године в.д. начелник Градске управе за инспекцијске послове Града Новог Сада донео је решење број: XIV-112-1/2014-353-1 којим је тужиља привремено упућена на рад у Градску управу за опште послове, *због повећаног обима посла у овој управи*, и то почев од 10.06.2015. године па док трају разлози за привремено упућивање, а најдуже годину дана, односно до 09.06.2015. године, при чему ће за време рада у Градској управи за опште послове, сва права из радног односа остваривати у Градској управи за инспекцијске послове.

Одлучујући о приговору тужиље, оспореним решењем број: број: XIV-112-1/2014-353-2 од 24.06.2015. године, в.д. начелник Градске управе за инспекцијске послове је одбио иети изјављен против решења туженог број: XIV -112-1/2014-353-1 од 09.06.2015. године, а којим је тужиља привремено упућена на рад у Градску управу за опште послове Града Новог Сада.

Међутим, тужени ни у Споразуму, ни у првостепеном решењу од 09.06.2015. године, као ни у оспореном решењу од 24.06.2015. године није образложио у чему се састоји повећан обим посла у Градској управи за опште послове, а у коју је тужиља упућена из Градске управе за инспекцијске послове.

Наиме, а са аспекта разлога због којих је тужиља привремено упућена у другу Градску управу ради обављања послова *извршиоца за послове месне заједнице у граду*, а наведеног у оспореном решењу, најпре се констатује да је тужени у истом пуко преписао законски основ, односно синтагму: *„због повећаног обима послова“* у Градској управи за опште послове, а при том не дајући било какво образложење у чему се састоји повећан обим послова у Градској управи за опште послове, и због ког је одлучено да се тужиља упути у ову градску управу ради обављања послова извршиоца за послове месне заједнице у граду, а на шта је тужиља основано указала већ у тужби, а на првом рочишту за главну расправу истакла да је то примарни разлог због ког сматра да је оспорено решење незаконито.

По становишту овог суда, овакво поступање туженог, као послодавца, односно изостанак образложења законског основа за привремено упућивање запосленог у другу градску управу, по становишту овог суда, отвара могућност да се иза синтагме *„повећан обим послова“* крије волунтаризам или пак субјективност, анимозитет, намера да се запослени стави у неповољнији положај због обраћања надлежним органима, а ради заштите својих права и други недопуштени мотиви, а не стварне потребе процеса и организације рада органа у који се запослени упућује, а на страни старешина органа који руководе и који су се споразумели о привременом упућивању тужиље на рад у другу градску управу.

Стога, по становишту овог суда, осим пуког позивања на законски основ (навођење члана закона), или преписаног законског основа, решење којим се одлучује о привременом упућивању на рад у другу градску управу нужно мора да садржи и

образложење тог законског основа, односно навод у чему се састоји повећан обим послова у Градској управи за опште послове и то на пословима *извршиоца за послове месне заједнице у граду*.

Изложено становиште суда свакако не представља формализам, и не искључује нужно обавезу суда да у поступку, испитујући законитост привременог упућивања на рад у другу градску управу, утврђује и испитује чињеничне наводе послодавца у смислу разлога који су га определили за упућивање на рад у другу градску управу, али исто тако, ни послодавца не ослобађа обавезе да у току судског поступка те чињеничне наводе докаже, а што у конкретном случају значи обавезу пружања доказа на околност да је повећан обим послова извршиоца за послове месне заједнице у граду у Градској управи за опште послове, а што тужени током овог поступка није доказао, у смислу одредбе чл. 231. ст. 3 ЗПП.

Стога је оспорено решење туженог незаконито, те као такво поништено, а тужени обавезан да тужиљу врати на њено радно место – Надзорника у области комуналне инспекције – Одсек Комуналне хигијене, Група за контролу и заштиту јавних зелених површина.

Одлуку о трошковима парничног поступка суд је донео спрам успеха тужиље у парници, применом одредби чл. 153. ст. 1 и 154. ЗПП, а висина трошкова одмерена је према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 15/2012) с обзиром да је у питању радни спор.

Тужиљи су признати трошкови за парничне радње које је за њу предузео пуномоћник из реда адвоката, и то: за састав тужбе од 14.07.2015. године у износу од 16.500,00 динара, а на име заступања тужиље и присуства на првом рочишту за главну расправу одржаном дана 28.09.2015. године износ од 18.000,00 динара. Укупни парнични трошкови тужиље, а које је тужени у обавези да јој накнади износе 34.500,00 динара.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ

Против ове пресуде дозвољена је жалба, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде, Апелационом суду у Новом Саду, а путем овог суда.

ВЕСНА ДУШИЋ, с. р.
 Змо: